

EVRENSEL PARLAMENTO'25

Ulusal ve Uluslararası Güvenlik Meclisi

Çalışma Rehberi

Kapsam: Küresel çapta yaşanan çatışmalar ve dünyaya etkileri

Geçmiş: Berlin Krizi ve Berlin Duvarı meselesinin sonuçları ve yarattığı yansımalar

Günümüz: Dünyada uzun süredir süregelen karteller arasındaki çatışmaların neden olduğu küresel sorunlar

Gelecek: Olası bir III. Dünya Savaşı'nın küresel dengeler ve toplumlar üzerindeki etkileri

Eş Meclis Başkanı:Malik Arda Kul

Eş Meclis Başkanı:Süleyman Kamburoğlu

Akademik Ekip Üyesi:Can Bereket

İÇERİK TABLOSU:

- A) Meclisin Kapsamı ve Açıklaması**
- B) Kapsamla İlgili Genel Terimler**
- C) Geçmiş Konusu ve Açıklaması**
- D) Geçmiş Alt Başlıkları**
- E) Günümüz Konusu ve Açıklaması**
- F) Günümüz Alt Başlıkları**
- G) Gelecek Konusu ve Açıklaması**
- H) Gelecek Alt Başlıkları**
- I) Kaynakça**

A)MECLİSİN KAPSAMI VE AÇIKLAMASI

Ulusal ve Uluslararası Güvenlik Meclisi, Dünyadaki askeri, siyasi ve toplumsal sorunları çözmek amacı üzerine kurulu bir meclistir.Bu meclis; sınır güvenlik sorunları, ülkeler arası ve dünya geneli savaşlar, insan hayatını tehlikeye atan olaylar ve bir ülkenin iç-dış güvenliği gibi problemlerle uğraşır ve bu problemlere diplomatik ve yaratıcı çözümler arar. Ayrıca tartışılan konular sadece günümüzde olan sorunlardan değil, geçmişte olmuş ve gelecekte olabilecek konulardan da oluşur. Tek amacı bu konulara kesin sonuçlar getirmek olmayan Ulusal ve Uluslararası Güvenlik Meclisi, aynı zamanda; alınabilecek tedbirler, izlenebilecek diplomatik politikalar, ülkeler arası işbirliği ve güvenlik alanında kendini önü çıkarmış birimlerin kooperasyonu gibi çözümlere de ulaşmayı hedefler.

B) KAPSAMLA İLGİLİ GENEL TERİMLER

- **Demir Perde konuşması**, 5 Mart 1946'da İngiltere'nin Fulton kentinde, eski İngiltere Başbakanı Winston Churchill tarafından yapılan ünlü bir konuşmadır. Bu konuşmada Churchill, Sovyetler Birliği'nin Doğu Avrupa'da artan etkisini ve bu bölgede oluşturduğu baskıcı rejimleri eleştirmiştir.

- **Hava köprüsü**, büyük miktarda malzeme, insan veya yardımın hava yolu ile taşınmasını ifade eden bir terimdir. Özellikle acil durumlarda, savaşlarda veya abluka altında kalan bölgelerde kullanılır.
- **Ekonomi mucizesi** terimi, kısa sürede büyük ekonomik büyüme, sanayileşme ve refah artışı sağlayan dönemleri tanımlamak için kullanılır. Genellikle II. Dünya Savaşı sonrası Avrupa ve Asya'daki hızlı ekonomik toparlanma süreçleri için kullanılır.
- **Varşova Paketi**, NATO'ya karşı Sovyetler Birliği öncülüğünde kurulan bir savunma ve askeri iş birliği anlaşmasıdır. Soğuk Savaş döneminde Doğu Bloku'nun askeri gücünü oluşturmuştur.
- **Halk meclisi**, halkın temsilciler aracılığıyla doğrudan veya dolaylı olarak karar alma süreçlerine katıldığı bir yasama organıdır. Genellikle demokratik veya sosyalist sistemlerde kullanılan bir kavramdır ve halkın iradesini yansıttığı kabul edilir.
- **Berlin Acil Durum Planı (BERCON)**, Soğuk Savaş döneminde Batı Berlin'in Sovyetler Birliği tarafından kuşatılması ihtimaline karşı ABD ve müttefikleri tarafından hazırlanan bir savunma ve lojistik planıdır. Bu plan Sovyetlerin Batı Berlin'e yönelik herhangi bir saldırısını caydırmayı amaçlıyordu. 1961'de Berlin Duvarı inşa edildiğinde bu plan daha da önem kazandı. Ancak NATO ve Sovyetler doğrudan bir savaşa girmediği için plan aktif olarak uygulanmadı.
- **Uyuşturucu trafiği şebekesi**, yasadışı uyuşturucu maddelerin üretimi, taşınması, dağıtımı ve satışıyla ilgilenen organize suç örgütlerinin oluşturduğu sistemdir. Bu şebekeler genellikle uluslararası düzeyde faaliyet gösterir ve milyarlarca dolarlık yasadışı bir ekonomiyi yönetir.
- **İçki yasağı** belirli bir ülke, bölge veya dönemde alkollü içeceklerin üretimi, satışı ve tüketiminin tamamen veya kısmen yasaklanmasıdır. Genellikle dini, ahlaki, sağlık veya kamu düzeni gibi gerekçelerle uygulanır.
- **Kontrgerilla**, devletler veya istihbarat servisleri tarafından gizli olarak yürütülen, yasa dışı veya yarı yasal yöntemlerle faaliyet gösteren askeri birimler veya örgütlerdir. Genellikle komünizm, terörizm veya iç isyanlarla mücadele etmek amacıyla kurulur.
- **Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi** yasadışı uyuşturucu üretimi, kaçakçılığı ve kullanımına karşı mücadele eden resmi birimdir. Genellikle polis, jandarma ve istihbarat teşkilatlarına bağlı olarak çalışır ve uyuşturucu şebekelerine yönelik operasyonlar yürütür.

GEÇMİŞ KAPSAMI:

BERLİN KRİZİ VE ALMANYA’NIN BİRLEŞMESİ

C) GEÇMİŞ KONUSU VE AÇIKLAMASI

1917 yılı 20. Yüzyılın en önemli yıllarından birisiydi. Bunun nedeni iki tane Avrupa’ya bağlı olmayan gücün (Sovyetler Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri) tarihin yapısını ideolojilerine bağlı olarak değiştirmek istemeleriydi. Başkan Wilson altındaki Amerika Birleşik Devleti’nin 1. Dünya Savaşı’na girerken amacı Avrupa’ya bir “Güç Dengesi” getirmek değilken tek amaçları Dünya’nın demokrasi için güvenli olup olmadığını anlamaktı. Lenin’in başkanlığı altında olan Rusya ise Rus Devrimi’ni yaşadığı için savaştan yeni çekilmişti, fakat asıl amaçları olan “Dünya Devrimi’nden” asla vazgeçmemişlerdi.

2. Dünya Savaşı’nın Sonuçları:

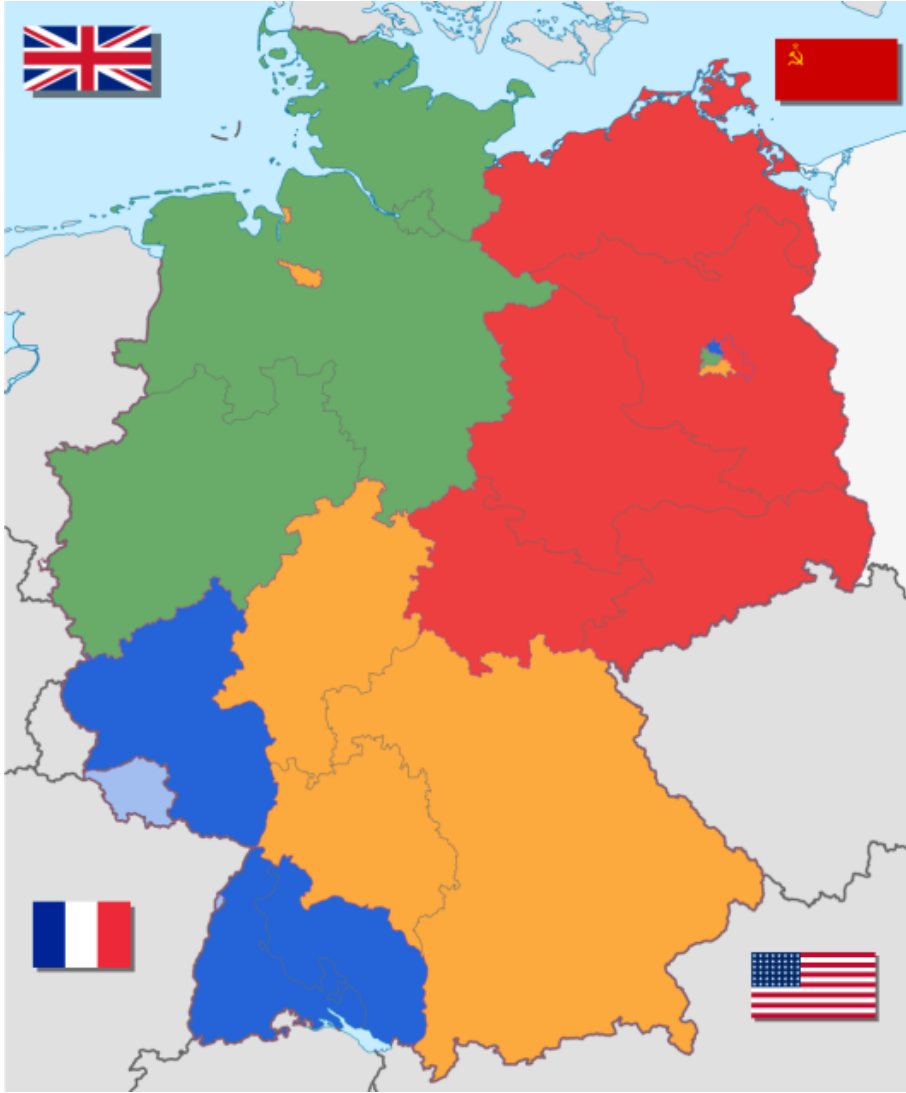
II. Dünya Savaşı’ndan sonra Almanya büyük bir yıkıma uğramıştı. 1918’de yaşanan sıkıntılar tekrar yaşanmasın diye kapitülasyonla beraber bölünmüş bir Almanya ortaya çıkmıştı. Milyonlarca insan açlıktan kırılıyor ve evsiz kalan milyonlarca Alman derme çatma yerlerde, yıkıntılar arasında yaşamaya çalışıyordu. Bütün bu sıkıntılar yaşanırken Dünya’daki gücü tekelinde tutanlar, basit prensiplerle Almanya’daki bütün geçim ve yerleşim sıkıntılarını çözmeyi hedeflemişlerdi.

Potsdam Konferansı:

Londra Antlaşması’nın imzalanmasıyla Fransa’nın da İngiliz ve Amerikan yönetimi altında olan bölgelerin içinde 4. bir bölümde Almanya’yı yönetmesine karar kılınmıştı. Sovyetler Birliği’nden gelebilecek tek taraflı bir anlaşma karşısında bu metin yasal bir antlaşma kabul edilip tekrardan 5 Haziran 1945’te bir antlaşmayla tek bir beyan kabul edildi:

ABD, Birleşik Krallık, Fransa ve Sovyetler Birliği’nin Potsdam Konferansı’nda aldıkları karara göre Almanya 4 bölüme ayrılmış tek bir ülke gibi yönetilecekti. Asıl amaçları Almanya’daki silahları ve orduyu azaltıp bütün toplumu olağanüstü bir değişimden geçirmeyi hedeflediler. Ayrıca Nazi Almanya’sını tümden yok edip Nazileri Alman eğitim sisteminden

tamamen ayırdılar ve savaş suçlularını yakalamaya devam ettirdiler.

Berlin Ablukası:

Ayrışmadan 2 yıl sonra Batılı Müttefikler ve Sovyetler Birliği arasındaki gerilimler iyiden iyiye artmıştı. Özellikle Almanya'nın güçlendirilerek kendisine karşı kullanılacağını düşünen Stalin, Batı birliklerinin hepsini Batı Berlin'den ve Batı Almanya'dan çıkarmak için harekete geçti. Şehrin batı bölümüne tüm demir ve kara yolları kesilerek abluka uygulanmaya başlandı. Batı Almanya ve Batı Berlin'in kara ikmal yollarının tamamen kapanmasına neden olunca erzaksız kalan bölgeye 26 Haziran 1948 ile 30 Eylül 1949 arasında yiyecek yardımları Batılı ülkelerin uçaklarıyla hava köprüsü kurularak yapıldı. Sovyetler Birliği, ABD'nin hava köprüsü karşısında etkisizleşen ablukayı 12 Mayıs 1949'da kaldırmak zorunda kaldı. Bu sayede 24 Haziran 1948'de başlayan abluka 12 Mayıs'ta kalkmış oldu.

Almanya Federal Cumhuriyeti'nin (Batı Almanya) Kuruluşu

Başlangıçta tarafların amaçladıkları asıl amaç; tek ve demokratik Almanya devleti, gittikçe tehlikeye girmeye başladı. Haziran 1946'da, ABD ve Birleşik Krallık Berlin'deki işgal bölgelerini, Potsdam kararlarına aykırı olarak birleştirdiler. Haziran 1948'de Fransa'nın da katılmasıyla “Üçlü Bölge” oluştu. Bu girişimler Almanya'nın parçalanmasının başlangıcı oldu.

Eylül 1948'de, bu üçlü bir adım daha atarak, barış görüşmelerinin sonuçlanmasını beklemeden, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin kurulduğunu açıkladılar. Batı Almanya'daki on bir eyaletin yöneticilerinden bir kurucu meclis toplandı. Meclisin hazırladığı anayasa 8 Mayıs 1949'da Bonn'da toplanan parlamento konseyine sunulurak onaylandı.

Federal hükûmet 20 Eylül 1949'da işe başladı. Theodor Heuss, cumhurbaşkanı; Konrad Adenauer da başbakan seçildi. ABD, Birleşik Krallık ve Fransa, 5 Mayıs 1955'te Federal Almanya'nın tam egemenliğini tanıdılar. Ülkede 1949'dan 1969'a dek Hristiyan Demokrat Birliği başta kaldı. Bu dönem içinde Federal Almanya, 1955'te NATO'ya girdi. Dış politikası ABD ile tam bir iş birliği, NATO'nun desteklenmesi ve Fransa ile barışın sürdürülmesi ilkelerine dayanıyordu. Adenauer 1963'te başbakanlıktan çekildi. Marshall Yardımı'yla Alman "ekonomi mucizesi"ni yaratan Ekonomi Bakanı Ludwig Erhard başbakanlığa getirildi. Erhard da Adenauer'ın dış ve iç politika çizgisini sürdürdü.

Federal Almanya Cumhuriyeti 6 Mayıs 1955 tarihinde NATO'ya katılması sonucunda Avrupa'daki askeri güce önemli ölçüde katkıda bulundu. Batı Almanya, iki yıl içinde sıfır askeri güçle başlamasına rağmen NATO'ya on binlerce asker daha katmayı başardı. NATO'ya katılırken Batı Almanya'nın iki amacı vardı : ülkenin ve egemenliğin yeniden kurulmasına katkıda bulunmak.

Batı Almanya'nın NATO üyeliği Soğuk Savaş'ta bir dönüm noktasını temsil ediyordu. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra, 14 Mayıs 1955'te Sovyetler Birliği Varşova Paketi'ni kurdu. Bu anlaşma (genellikle Doğu Almanya olarak bilinen) Alman Demokratik Cumhuriyeti'ni de içeriyordu. Bu olaylar Demir Perde'nin kesin olarak yıkılmasını sağlamış ve Batı ve Doğu Avrupa'yı sert ve iyi silahlanmış bir şekilde ayırmıştı. Bunun tek istisnası ise Berlin'di. Berlin, doğu ve batı olmak üzere iki kısma ayrılmış ve Doğu Almanya toprakları içinde sürekliliğini devam ettirmiştir.

Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin (Doğu Almanya) Kuruluşu

Potsdam Konferansı'nda kabul edildiği gibi Almanya'nın doğusu Sovyetler Birliği'ne bırakılmıştı. Bu bırakılan alanlardan çok fazla savaş hazinesi alan Sovyetler Birliği 1945 yazında bütün faşist karşıtı partileri serbest bıraktı. Ekim 1946'da Almanya Komünist Partisi ve Sosyal Demokrat hiziplerin birleşmesiyle Almanya Sosyalist Birlik Partisi (Sozialistische Einheitspartei Deutschland - SED) kuruldu. SED'in 1948'de toplanan kongresinde yeni anayasayı hazırlamakla görevli bir Halk Konseyi oluşturuldu.

ABD, Fransa ve Birleşik Krallık'ın kendi işgal bölgelerinde Batı Almanya'nın kurulduğunu açıklaması üzerine üzerine, 7 Ekim 1949'da da Sovyet bölgesinde Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin kurulduğu açıklandı. Yeni anayasa Ekim 1949'da yürürlüğe girdi. Halk Konseyi, Halk Meclisi adını aldı ve ayrıca bir Eyaletler Meclisi oluşturuldu. İlk genel seçimleri oyların %66,1'ini alan SED ve bağlaşıkları kazandı.

Batı Almanya'nın NATO'ya girmesi ertesi kurulan Varşova Paktı'nı (Mayıs 1955) imzaladı.

Ülkenin ekonomisi büyük oranda kamu iktisadi teşebbüslerinden oluşuyor ve merkezî planlı bir model izliyordu. Konutların ve temel mal ve hizmetlerin fiyatları, arz ve talep ile bağlantılı olarak değişkenlik göstermek yerine merkezî hükûmet tarafından belirleniyor ve bu ürünlerin endüstrileri büyük ölçekte devlet tarafından destekleniyordu. Para birimi Doğu Alman markıydı. Doğu Almanya; Sovyetlere büyük savaş tazminatları ödemek zorunda bırakılmasına, Almanya'nın endüstriyel olarak gelişmemiş ve tarih boyunca her zaman ekonomik olarak ülkenin batısına bağlı olmuş bölgesinde yer almasına, var olan zayıf endüstrisinin de II. Dünya Savaşı sırasında büyük ölçüde yok edilmesine ve hammaddelere sahip olmamasına rağmen kısa süre içerisinde Varşova Paktı'ndaki en başarılı ekonomi hâline geldi. 1950'lerin sonlarında savaş tazminatlarının Sovyetler tarafından silinmesi Alman ekonomisinin büyüme hızının artmasını sağladı; "Doğu Alman ekonomik mucizesi" ise 1961'de Berlin Duvarı'nın inşası ve diğer önlemler sayesinde doğudan batıya ve daha küçük, ancak yine de önemli bir ölçekte batıdan doğuya göç akınının durdurulması ile gerçek anlamda başladı.

Berlin Duvarı'nın İnşa Edilmesi

Bütün olan olaylardan sonra Batı Almanya, Doğu Almanya'ya göre ekonomik açıdan daha avantajlıydı. Bu nedenle sadece Berlin metrosunu kullanarak 1955 yılına kadar 1950'lerin başında büyük bir ekonomik büyüme yakalayan Batı Almanya'ya 270 bin insan kaçtı. Zamanla tel örgü ve mevzuat değişiklikleri de Batı'ya kaçışı engelleyemez duruma gelmişti. Bunun üzerine bu kaçışları engelleyici bir duvar örme fikri, dönemin Sosyalist Birlik Partisi (*SED*) lideri Walter Ulbricht'in bir şeyler yapılması gerektiği konusunda Sovyet liderlerine danışması ve onaylarını alması sonucu ortaya atılmıştır. Nitekim Sovyetler Birliği, Batı Berlin'i Doğu Almanya sınırları içinde bir fesat yuvası, kapitalizmin kalesi, karşı propaganda merkezi olarak gördüğü için Berlin Duvarı'nı örmeyi çözüm olarak benimsedi. Duvar Doğu Almanya'nın içinde ABD güdümünde kapitalist Batı Berlin'i çevrelemek için, Doğu Almanya meclisinin kararıyla 12-13 Ağustos 1961'de bir gecede örüldü. Ayrıca bütün bu planları tamamlama gizlilik içinde gerçekleşmişti.

D)GEÇMİŞ ALT BAŞLIKLARI

1. Berlin Duvarı'nın Batı Berlin'deki vatandaşlara uyguladığı fiziksel ve manevi problemler ve bunlar nasıl çözülebilir?

2. Batı ve Doğu Almanya'nın siyasal birlik oluşturup Almanya nasıl tekrar bir olur?
3. Batı ve Doğu Almanya'nın yönetimindeki hatalar ve bunlar nasıl çözülebilir?
4. Berlin Acil Durumu Planı'nın (Berlin Contingency Planning) ekonomik, siyasal ve askeri yönleriyle tamamıyla kurulması nasıl olur?
5. Berlin Duvarı'nın en kısa sürede yıkılması nasıl elde edilir?

GÜNÜMÜZ KAPSAMI:

MEKSİKA KARTELLER SAVAŞI

E) GÜNÜMÜZ KONUSU VE AÇIKLAMASI

20. Yüzyıldan Bugüne Meksika'da Uyuşturucu Trafiğinin Kısa Tarihi

Meksika'da uyuşturucu trafiğinin ve buna karşı mücadelenin tarihi, 19. Yüzyıla uzanmaktadır. 1980'lerin ortalarına kadar, Meksika'da uyuşturucu maddeler arasında baskın tür olarak kalan marihuananın (hint keneviri) yasaklanmasına yönelik ilk düzenleme 1891'de yapılmıştır . Meksika'nın küresel uyuşturucu trafiğindeki rolü ise öncelikli olarak dünyanın en büyük uyuşturucu madde pazarı olan ABD'yle sınır komşusu olması ve tarihin birçok döneminde ABD'nin tesis etmeye çalıştığı uyuşturucuya karşı mücadele seferberliğinin hedefine oturmasıyla şekillenmiştir. 1900'lü yılların başından itibaren, yalnızca uyuşturucu madde değil, başta alkol olmak üzere birçok yasaklı maddenin ABD'ye girişi Meksika üzerinden gerçekleşmiştir. Nihayetinde, bugün dahi varlığı sürdüren Meksikalı birçok uyuşturucu trafiği şebekesinin temelleri, 1920'lerde atılmaya başlamıştır .

Meksika'daki Kartellerin Oluşmaya Başlaması:

1940'lı yıllardan itibaren Tijuana, Ciudad Juárez, Tamaulipas gibi sınıra yakın şehirlerde kaçakçılık konusunda ve Sinaloa gibi ve marihuana yetiştiriciliğinde uzmanlaşmış olan gruplar mevcuttu. Genellikle aile bağları üzerinden büyüyen bu gruplar, “patlama noktası” olarak adlandırılan 1970'lere gelindiğinde milyonlarca dolarlık hacimlere ulaşan trafiği ve aynı zamanda, bölgeleri kontrol etmelerini sağlayan silahlı grupları yönetmekteydi. Uyuşturucu trafiğinde yalnızca Latin Amerika ve özelinde Meksika'daki şebekeleri ve devleti değil, tüm dünyayı etkileyen en önemli gelişme; Kolombiya'da etkin şebekelerin, 1970'lerden itibaren, daha önceleri birkaç yüz kiloyle sınırlı durumdaki kokain üretimini birkaç tona çıkarması ve bunları kendi yöntemleriyle ABD'ye taşıması olmuştur.

Meksikalı uyuşturucu trafiği şebekeleri gibi temel kaçakçılık maddeleri marijuana olan Kolombiyalı örgütler, 1970'lerin başında Peru ve Bolivya'da coca üretimi yapan gruplarla doğrudan işbirliğine gitmeye başlamıştır. Bu dönemde Kolombiyalı uyuşturucu trafiği şebekeleri, Latin Amerika'nın genelinde ve ABD sınırları içinde uyuşturucu dağıtımını elinde tutan Kübalı, Şilili ve Arjantinli şebekeleri aşırıcı yöntemler içeren şiddet yoluyla saf dışı bırakmış ve hacmi milyarlarca doları bulan trafiğin lider konumuna gelmişlerdir. Yine bu dönemde, kapasiteleri, ciroları, silahlı güçleri ve aynı zamanda, dönemsel ve mekânsal olarak kontrol ettikleri bölgelerde merkezî devletle olan ilişkileri, bugün Meksika'da var olan şebekelerle kıyaslanabilecek iki "mega kartel" olarak kabul edilen Medellín ve Cali şebekeleri ortaya çıkmıştır.

Bu gruplar, öncesinde Karayipler'den ABD'ye taşınan uyuşturucu rotasını da Florida'ya ve dolayısıyla Orta Amerika üzerinden Meksika-ABD sınırına çevirmişlerdir. Güney Amerika'nın Cali şehrinin uyuşturucu trafiği şebekesi 1996'da tamamen dağıtılana kadar hem Latin Amerika'nın hem de küresel uyuşturucu trafiğinin en büyük ve en güçlü grupları Kolombiyalılar olarak kalmışlardır. 1996'ya kadar geçen zaman diliminde Meksika'da, uyuşturucu trafiğine bakıldığında, Kolombiyalı şebekelerle ortaklık yapan, ülkenin doğusunda ABD sınırına yakın Tamaulipas merkezli "Körfez Karteli" (Cártel del Golfo) ve Sinola merkezli olup, Guadalajara'da 1980'de kurulduğu tahmin edilen Guadalajara Karteli (Cártel de Guadalajara) veya bir diğer ismiyle Federasyon'un (La Federación) faaliyetleri bulunmaktadır. Aslına bakılırsa, Guadalajara şebekesinin, Sinaloa'da 1970'lerin sonuna kadar marihuana yetiştiriciliğinden ve kaçakçılığından milyarlarca dolar kazandığı tahmin edilen ve başta ABD'nin uyuşturucu trafiğiyle mücadele edilmesine yönelik Meksika devletine artan baskısı sonucunda yer değiştiren bir grubun olduğu düşünülmektedir.

Körfez ve Guadalajara grupları, Meksika'da önceleri kontrgerilla ve terörle mücadele operasyonlarında kilit rol oynaması amacıyla kurulan ve daha sonra uyuşturucuyla mücadelede merkezî bir görev üstlenen Federal Güvenlik Bürosu'nun (Dirección Federal de Seguridad – DFS) koordinesi ve kontrolünde, Meksika'daki faaliyetlerini sürdürebilmişlerdir. Aslına bakılırsa, bu dönemde, kuruluşundan beri tek bir siyasal partinin – Kurumsal Devrimci Parti (Partido Revolucionario Institucional – PRI) yönetimi altında kalan Meksika devletinin temel stratejisi, 1985'te, ABD'nin Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi (Drug Enforcement Agency – DEA) ajanı Enrique Camarena'nın öldürülmesi gibi bunalım yaratan olaylar yaşanmadığı sürece, DFS ve ardılı federal güvenlik birimlerinin tarafından uyuşturucu trafiğin görünürlük kazandırmadan işletmesine ve himaye etmesine dayanmıştır.

Plaza Sistemi:

Uyuşturucu trafiğinin sürdürülmesine somut biçimde olanak veren düzen, bölgelerin, şebekeler arasında işletilmesine ve uyuşturucu trafiğinin devamlılığı için bilhassa sessiz kalmasının sağlanmasına dayanan "plaza sistemi"dir. Buna göre, plazalar kârlılıkları göz önünde bulundurularak genellikle bağlı oldukları bölgedeki amir pozisyonundaki asker veya polisler tarafından şebekelere dağıtılmaktaydı. Benzer şekilde, büyük uyuşturucu trafiği şebekeleri, kârlılığı çok yüksek olan ve bilhassa ABD sınırına yakın yerlerdeki transit geçiş noktaları, havaalanlarını veya limanları içeren plazalardaki güvenlik güçleri rüşvet yoluyla kendilerine bağlamaktaydı. Dolayısıyla, kârlılığı en yüksek durumdaki plazalar hem bölgeyi kontrol eden şebekenin kendi içinden yönetimi ele geçirme girişimlerinin hem de dışarıdan rakip şebekeler tarafından sızma operasyonlarının hedef hâline gelmekteydi. Nitekim, DEA ajanı Camarena'yı öldürmelerinden sonra, ABD'nin baskısı sonucunda Meksikalı otoritelerin hedefi hâline gelince Guadalajara grubu, kontrolü altındaki plazaları 1989

yılında kendi içinde paylaşma yoluna gitmiş ve aralarında Tijuana, Juárez ve Sinaloa'nın bulunduğu, Meksika'da bugün dahi aktif olan birçok büyük şebeke ortaya çıkmıştır.

Meksika'daki Kartellerin Önem Kazanması

Kolombiyalı büyük uyuşturucu trafiği şebekelerinin 1990'ların ortalarında dağılmasının akabinde, Latin Amerika ve küresel uyuşturucu trafiğinin kontrolü Meksika'daki gruplara geçmiştir. Bu dönemde, Juárez'deki uyuşturucu trafiği şebekesinin kargo uçaklarının ve sınırların altından geçen tünellerin kullanıldığı inovatif kaçakçılık yöntemleri sayesinde kazandığı milyarlarca dolarlık gelirle dünyanın en büyüğü hâline geldiği tahmin edilmektedir. En başta gelirlerin ve kârlılığın artmasıyla birlikte ilk önce Meksika'daki şebekelerden Tijuana ve Sinaloa'daki şebekeler kendi aralarında savaşımaya başlamıştır; ancak, bu savaş 2000'li yıllardan beri sürmekte olanların yanında oldukça kısıtlı kalmıştır. 2000'lerin başında, Meksika'da uyuşturucu trafiği ve uyuşturucu trafiği şebekeleri geri döndürülmesi çok zor ve köklü değişimlere uğramıştır.

İlk olarak, Juárez'deki uyuşturucu trafiği şebekesinin, kendi içinde ve daha sonra diğer şebekelerle başlayan savaşı, önce Ciudad Juárez ve daha sonra ülkenin genelini sonu gelmeyen iç savaş görünümündeki bir çatışmaya sürüklemiştir. İkinci olarak, benzer bir iç çatışma yaşayan Körfez Karteli'nin kontrolünü ele geçirmeye çalışan Osiel Cárdenas Guillén adlı örgüt lideri, önce Meksika'daki daha sonra çevre ülkelerdeki Guatemala gibi çevre ülkelerdeki ordulardan ayrılan özel operasyon askerlerini toplayarak silahlı bir yapı kurmuştur. Los Zetas olarak adlandırılan ve bugün dahi Meksika'daki en büyük uyuşturucu trafiği şebekelerinden biri olan bu yapı, 2010'dan itibaren bünyesinde ortaya çıktığı Körfez Karteli'nden ayrılarak bağımsız hâle gelmiştir. Los Zetas'ın kullandığı aşırı şiddet içeren eylemler, özel hareket taktikleri, silahlar, yalnızca uyuşturucu kaçakçılığıyla sınırlı kalmayan kriminal faaliyetleri ve paramiliter yönetim biçimi, payını arttırmak isteyen veya varlığını sürdürmek isteyen diğer şebekeler tarafından da benimsenince ülke genelinde devam etmekte olan çatışmalar, Meksika'da bilançosu iç savaş yaşayan ülkelerdekilerden daha ağır bir tablo ortaya çıkarmıştır. Üçüncüsü ve en önemlisi, 1929'dan bu yana ülkeyi yönetmekte olan PRI, 2000 yılında ilk kez başkanlık seçimlerini kaybetmiş, plaza sistemi işlemez hâle gelmiş ve iktidara gelen Milliyetçi Hareket Partisi (Partido Acción Nacional – PAN), daha önceleri uyuşturucuyla mücadelede rolü istihbarat ve toprağa ekili alanlardaki uyuşturucu maddeleri sökmek gibi faaliyetlerle oldukça sınırlı olan orduyu, uyuşturucu trafiği şebekelerine karşı operasyonlarda kullanmaya başlamıştır. Meksika'da, 2006'da başkanlık görevine gelen PAN adayı Felipe Calderón'un, orduyu doğrudan uyuşturucu trafiği şebekelerine karşı sahaya sürme ve asayiş için kullanma stratejisiyle başlayan süreçle birlikte, bu tarihten 2023'ün sonuna kadar, ülkede 400.000'den fazla insanın öldürüldüğü ve 110.000'den fazlasının zorla kaybedildiği tahmin edilmektedir.

2006'dan sonraki döneme bakıldığında, 2012 yılında başkanlık seçimlerini yeniden PRI adayı Enrique Peña Nieto kazanmış ve döneminde, kartel savaşları nispeten azalır gibi görünmekle birlikte, şebekelerin içindeki çatışmalar şiddetlenmiştir. 2014'e gelindiğinde, 2000'li yılların başındaki kompozisyonla kıyaslandığında, Meksika'da çok daha karmaşık, büyük şebekelerin sayılarının azalmış olduğu, ancak, uyuşturucu trafiğini doğrudan kontrol etmeseler de hesaba katılmak zorunda olan ve bu çalışmada “diğer gruplar” olarak sınıflandırılan birçok şebeke ve çeteler gibi grubun aktif olduğu bir uyuşturucu trafiği işleyişinin ortaya çıktığı görülmüştür. Öyle ki, şiddetin ve uyuşturucu trafiğinin etkisinin görünürde azaldığı bu dönemde, sivil toplumun Meksika'da devlete olan inancı ve güveni en düşük seviyelere inmiş ve bunun somut bir sonucu olarak, bilhassa yerli toplulukların çoğunlukta yaşadıkları bölgelerde kendi güvenliklerin sağlamak ve adaleti yerine getirmek isteyen

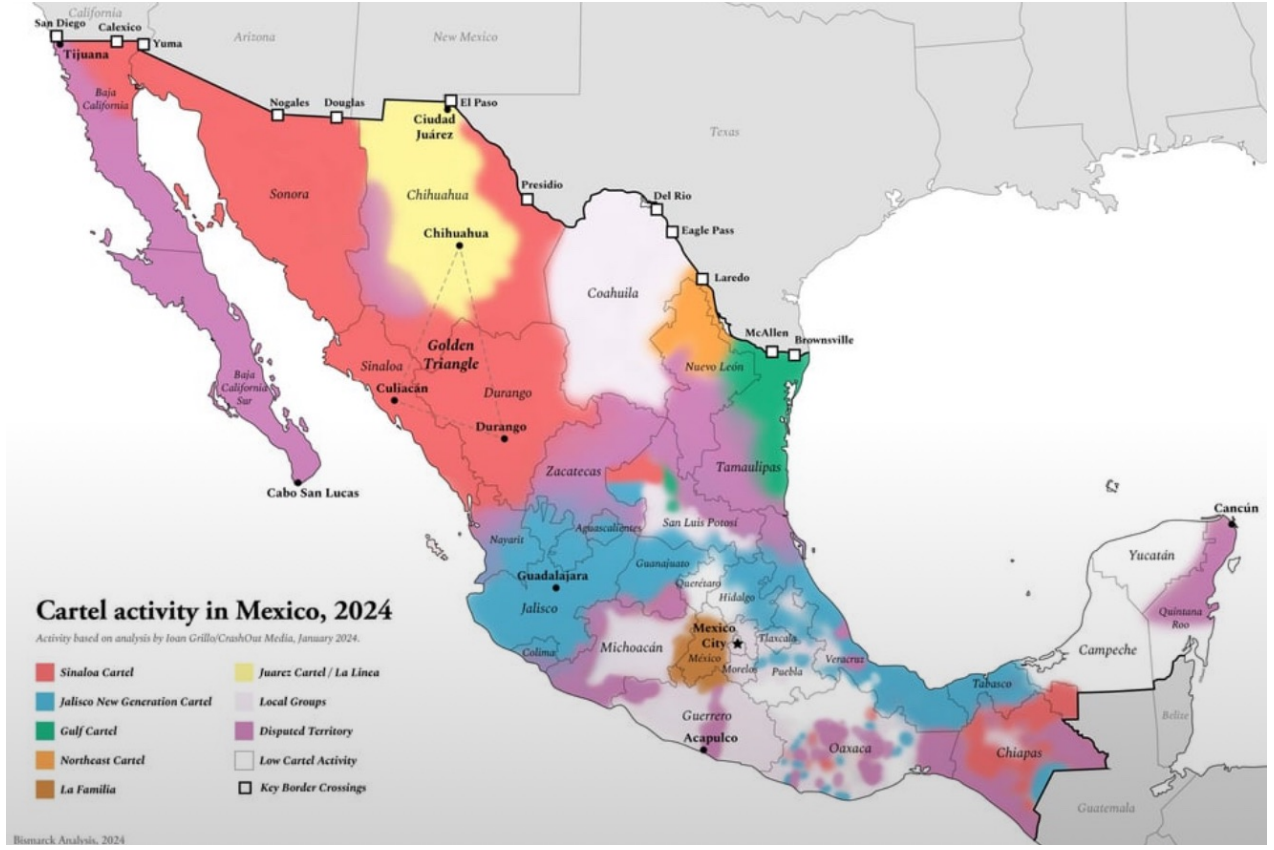
gruplar autodefensas adı verilen öz savunma birlikleri oluşturarak kendi güvenliklerini sağlama almaya çalışmışlardır.

Meksika Uyuşturucu Savaşları'yla İlgili Önemli Olaylar

1970'li yıllar ve 1980'lerin başında Kolombiyalı Pablo Escobar ana kokain ihracatçısı adı ve dünyanın dört bir yanında organize şebekelere sahipti. Escobar'ın Medellín Karteli ve Cali Karteli ürünleri üretirken, Miguel Ángel Félix Gallardo'nun Guadalajara Karteli dağıtımı denetliyordu. Güney Florida ve Karayipler'de yaptırım çabaları yoğunlaştığında Kolombiyalı örgütler, kokainin kara yoluyla Meksika üzerinden Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınması için Meksika merkezli kaçakçılarla ortaklıklar kurmuştu. Günümüze bakıldığında ise güncel olarak Sinaloa Karteli ve Körfez Karteli, kokain kaçakçılığı işini Kolombiyalılarından devralmış durumdadır.

Meksika'daki nakliye şirketlerine genellikle her bir kokain gönderiminin %35 ila %50'si oranında pay verilirdi. Bu düzenleme, Meksika'daki organizasyonların kokainin dağıtımında yer aldığı ve kendi başına muazzam bir trafiğe kapıldığı anlamına geliyordu.

Çeşitli Meksika kartelleri arasındaki güç dengesi, yeni örgütler ortaya çıktıkça ve eskileri zayıflayıp çöktükçe sürekli değişiyor. Kartel liderlerinin tutuklanması veya öldürülmesi gibi sistemdeki bir aksaklık, rakiplerin güç boşluğundan yararlanmak için harekete geçmesiyle kan dökülmesine neden olur. Liderlik boşlukları bazen kolluk kuvvetlerinin belirli bir karteğe karşı kazandığı başarılarından kaynaklanır, bu nedenle karteller sıklıkla ya yolsuzluk yapan yetkililere rakiplerine karşı harekete geçmeleri için rüşvet vererek ya da rakiplerinin operasyonları hakkındaki istihbaratı Meksika ya da ABD hükûmetinin Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi'ne sızdırarak kolluk kuvvetlerini birbirine düşürmeye çalışır.

Medellín Karteli:

Medellín Karteli, Pablo Emilio Escobar Gaviria tarafından kurulan ve yönetilen Kolombiya'nın Medellín şehrinden üs olarak seçmiş son derece iyi organize olmuş bir Kolombiya uyuşturucu kartelidir. 1972'den 1993'e kadar işlerine devam etmiş olan Medellín Karteli genellikle ilk büyük "uyuşturucu karteli" olarak kabul edilir ve örgütün üst kademeleri Escobar ile birlikte faaliyet gösteren çok sayıda Kolombiyalı kaçakçı arasındaki ortaklık üzerine inşa edilmesinden dolayı bir kartel olarak anılır. İlk başlarda bir kaçakçılık ağı olarak başlamış olsa da 1976 yılında Griseldo Blanco yönlendirmesiyle kokain üretimine ve kaçakçılığına başladı. Bolivya, Kolombiya, Panama, Orta Amerika Ülkeleri, Peru, Bahamalar, Amerika Birleşik Devletleri, Kanada ve Avrupa'da faaliyet gösterdi. Karte faaliyetlerinin zirvesindeyken günde 60 ile 100 milyon ABD Doları kadar gelir elde ediyordu. Bir süre ABD kokain pazarının %96'sını, dünya geneli kokain pazarının ise %90'ını elinde tutmayı başardı.

Medellín Karteli zirvesindeyken dünyanın en büyük uyuşturucu karteliydi ve ana rakibi olan, Kolombiya'nın Valle del Cauca departmanında yerleşik uluslararası bir uyuşturucu kaçakçılığı örgütü olan Cali Karteli'nden üç kat daha fazla kokain satışı yapıyordu. Medellín Karteli ve Cali Karteli arasında Medellín'in Los Angeles'taki kokain ticaretini kontrol etmesi, Cali'nin de New York City'yi kontrol etmesine Miami ve Houston'ı aralarında paylaştıkları bir anlaşmaları vardı.

Cali Karteli:

Cali Karteli, Güney Kolombiya'daki Cali şehri ve Valle del Cauca Eyaleti yakınlarında var olmuş uyuşturucu kartelidir. Kurucuları, Rodríguez Orejuela kardeşler olarak bilinen Gilberto ve Miguel'in yanı sıra "Chepe" olarak da bilinen José Santacruz Londoño'dur. 1977 yılından 1998'e kadar işlevliliğini sürdürmüştür. Cali Karteli, birçok ülkedeki müttefikleri, hükûmetteki sayısız casusları ve de Santiago de Cali şehrindeki muazzam istihbarat ve ağı nedeniyle Narkotik tarafından Sovyetler Birliği'ndeki KGB gizli servisine benzetilip "tarihteki en büyük suç şebekesi" yani "The Cali KGB" olarak anılmıştır.

Cali Karteli'nin zirvedeyken dünya kokain piyasasının %90'ını elinde tuttuğu bilindiği gibi yine %90 payla Avrupa'daki kokain piyasasının da büyümesinden doğrudan sorumlu tutulmuştur.

Guadalajara Karteli:

Guadalajara Karteli, 1980'lerde Rafael Caro Quintero, Miguel Ángel Félix Gallardo ve Ernesto Fonseca Carrillo tarafından Amerika Birleşik Devletleri'ne kokain ve esrar göndermek amacıyla kurulan bir Meksikalı uyuşturucu karteliydi. Kolombiyalı kokain mafyalarıyla çalışan ilk Meksikalı uyuşturucu kaçakçılığı gruplarından biri olan Guadalajara karteli, uyuşturucu ticaretinden zenginleşti.

1980'de kurulan kartel 1989'a kadar devam etmiştir. Müttefikleri olarak: Medellin Karteli, Cali Karteli, Sinaloa Karteli varken; rakipleri Körfez Karteli ve Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi'dir

Körfez Karteli:

Körfez Karteli Meksika'daki suç örgütü ve uyuşturucu kartellerindendir ve ülkedeki en eski organize suç gruplarından biridir.

Meksika Tamaulipas merkezli olan bu kartel 1930'larda Amerika-Meksika sınır kartellerinin başında olan Juan Nepomuceno Guerra tarafından kuruldu. Körfez Karteli başlangıçta ABD'ye alkol ve eroin gibi malları kaçırdı fakat yasak dönemi sona erdiğinde, kumarhaneleri, fuhuş halkalarını, araba hırsızlığı ağını ve diğer yasa dışı kaçakçılıkları kontrol etti. 1970'lerde Juan García Ábrego liderliğinde önemli ölçüde büyüdü.

1980'lerde García Ábrego, uyuşturucu kaçakçılığı kanallarına kokain katmaya başladı ve şu anda ABD-Meksika sınırındaki en büyük suç hanedanı olarak Körfez Karteli olarak görülmeye başladı. Kolombiya merkezli

Cali Karteli'yle anlaşarak daha önce aldıkları kilogram başına 1,500 Amerikan doları yerine, gönderim bedelinin %50'sini Kolombiya'dan ödeme olarak alabildi. Ancak bu anlaşma, Körfez Karteli'ni, ürünlerin Kolombiya varış noktasına varmasını garanti etmek zorunda bıraktı. García Ábrego bunun yerine, yüzlerce ton kokain korumak için Meksika'nın kuzey sınırı boyunca depolar kurdurdu; bu onun yeni bir dağıtım ağı oluşturmaya ve siyasi nüfuzunu artırmasına izin verdi. 1994 yılı civarında, Körfez Karteli'nin ABD'ye Cali Karteli tedarikçilerinden "tüm kokain sevkiyatlarının üçte biri" kadarını ele aldığı tahmin ediliyordu. 1990'larda, Meksika başsavcılığı (FGR), Körfez Kartelinin "10 milyar ABD dolarının üzerinde" olduğunu tahmin etti.

Sinaloa Karteli:

Sinaloa Karteli merkezi Culiacán, Sinaloa şehrinde bulunan, yasadışı uyuşturucu kaçakçılığı ve kara para aklama konusunda uzmanlaşmış büyük, uluslararası bir organize suç örgütüdür. 1980'lerin sonlarında Meksika'da, Guadalajara Karteli'nin altında faaliyet gösteren çeşitli sayıdaki ikincil "plazalardan" biri olarak kurulmuştur.

Amerika Birleşik Devletleri İstihbarat Topluluğu genellikle Sinaloa Kartelini dünyadaki en büyük ve en güçlü uyuşturucu kaçakçılığı örgütü olarak görmekte ve bu da onu belki de Pablo Escobar'ın meşhur Kolombiya Medellín Kartelinin en parlak döneminde olduğundan daha etkili ve yetenekli kılmaktadır. Ulusal Uyuşturucu İstihbarat Merkezi ve ABD'deki diğer kaynaklara göre, Sinaloa Karteli öncelikle kokain, eroin, metamfetamin, fentanil, esrar ve ekstazi dağıtımıyla ilgilenmektedir.

2023 itibarıyla Sinaloa Karteli, Meksika'nın en baskın uyuşturucu karteli olmaya devam etmektedir. Kartelin Uyuşturucuya Karşı Savaş üzerinde hem uluslararası hem de yerel siyasette ve ayrıca popüler kültürde ölçülemez bir etkisi olmuştur.

F)GÜNÜMÜZ ALT BAŞLIKLARI

1. Meksika'da uyuşturucu savaşlarının bulunması buradaki insanları nasıl etkiler?
2. Meksika'da uyuşturucu savaşlarının olması ülkenin zayıflıklarından mı kaynaklıdır?

3. Plaza sisteminin kötüye kullanılmasının nasıl önüne geçilebilir?
4. Meksika dışı uyuşturucu sevkiyatlarının gözetimi ve yakalanması nasıl elde edilebilir?
5. En güçlü kartellerin faaliyetlerine devam etmemeleri için ne gibi önlemler alınabilir?
6. Meksika polisi ve Uyuşturucu ile Mücadele Departmanı nasıl daha güçlendirilebilir?
7. Uyuşturucu kartellerinin ekonomik gelirleri nasıl daha aza indirilebilir veya engellenebilir?

GELECEK KAPSAMI:

3. DÜNYA SAVAŞI

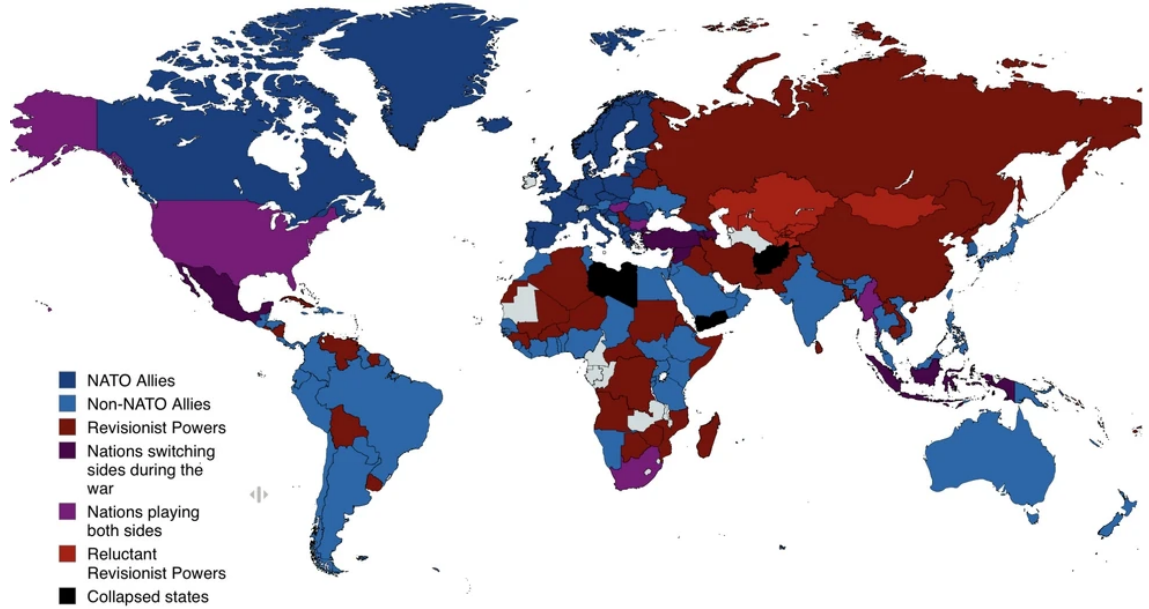
Gelecek konusu, meclisin başlayacağı zamandan sonra (Hindistan'ın savaşa girmesi) (2026) tamamen kurgusal olaylardan oluşmaktadır.

G)GELECEK KONUSU VE AÇIKLAMASI

Aralarında tüm nükleer güçlerin de bulunduğu dünya uluslarının büyük çoğunluğu sonunda iki karşıt ittifak oluşturdu: Müttefikler ve Revizyonist Güçler. Topyekûn bir savaş durumunda, 100'den fazla ülkeden neredeyse 2 milyardan fazla insan savaşa dahil oldu ve bu da 3. Dünya Savaşı'nı insanlık tarihindeki en büyük savaş haline getirerek 2. Dünya Savaşı'nı geride bıraktı. Antarktika'daki uydu istasyonlarına yönelik küçük operasyonlar da dahil olmak üzere her kıtada meydana gelen çatışmalarla 3. Dünya Savaşı aynı zamanda tarihteki en yaygın savaş oldu. Ana katılımcılar tüm ekonomik, endüstriyel ve bilimsel kapasitelerini savaş çabalarının arkasına atarak sivil ve askeri kaynaklar arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdılar.

Üçüncü Dünya Savaşı, soykırımlar, etnik temizlik, Gazze Şeridi'nin halı bombardımanı ve etnik temizliği, Kırım Tatarlarına, Keşmirli Müslümanlara ve Hintlilere,

İsraililere, Tibetlilere, Ukraynalılara ve Tayvanlılara yönelik katliamlar gibi çeşitli savaş suçlarının kurbanları da dahil olmak üzere 300 milyon kayıpla insanlık tarihinin en ölümcül olayı oldu. Savaştan sonraki yıllarda açlık, hastalık, takip eden çatışmalar ya da nükleer ve kimyasal savaşın uzun vadeli etkileri nedeniyle milyonlarca kişi daha hayatını kaybetti.

Müttefikler (NATO dahilindeki ülkeler):

Üçüncü Dünya Savaşının Müttefikleri, o dönemde nükleer güçlerin çoğunluğu da dahil olmak üzere, dünyanın en güçlü uluslarından bazılarının oluşturduğu batı merkezli bir ittifaktı. Esas olarak NATO üyeleri, Suudi liderliğindeki Arap koalisyonu, İsrail, Asya'nın güçlü ülkeleri Hindistan, Japonya ve Güney Kore'nin yanı sıra Avustralya ve Yeni Zelanda'dan oluşurken, daha sonra Afrika ile Güney ve Orta Amerika'daki birçok ülke de bu ittifaka katıldı. Bu ittifak dünyanın liberal demokrasilerinin çoğunu içeriyordu ve bu nedenle birçok müttefik ortak bir dizi temel değeri paylaşıyordu. Ancak bu ortak ideolojik temel, ittifakın liberal olmayan demokrasileri ve hatta Suudi Arabistan gibi otoriter rejimleri de içermesi nedeniyle büyük çatlaklar aldı.

Birçok müttefik ülke de savaştan önceki yıllarda otoriterliğin ve anti-liberalizmin küresel yükselişi nedeniyle demokratik bir gerileme yaşadı. Bu durum Müttefiklerin birliğini zayıflatmış ve ittifakın Revizyonist Güçlere ayak uydurma mücadelesine yol açmıştır. Müttefiklerin fiili lideri Joseph R. Biden ve daha sonra 2024'te ikinci kez başkanlık koltuğuna oturan Donald J. Trump yönetimindeki ABD oldu ve başkanlığını 2031'e kadar uzatmak için olağanüstü hal yasalarını kullandı.

Kuzey Amerika:

Amerika Birleşik Devletleri bu dönemin başlıca küresel lideriydi, ancak Çin'in yükselişi ve Rusya'nın yeniden dirilmesi nedeniyle statüsünü korumakta zorlandı ve ilk etapta 3. Dünya Savaşı'na neden olan gerilimlere yol açtı. Donald J. Trump'ın ilk yönetimi altında Amerika, derin bir siyasi bölünme ve çeşitli temel siyasi düşüncelerin erozyona uğradığı bir döneme tanık olurken, giderek daha fazla küreselleşme karşıtı ve izolasyonist hale geldi.

Avrupa:

Avrupa Müttefikleri çoğunlukla Amerika ile olan NATO ittifakının yanı sıra ideolojik ve öz savunma nedenleriyle savaşa katıldı. Çoğu Avrupa Birliği (AB) üyesi olan kıtanın İsviçre, Avrupa Mikro Devletleri, Belarus, Sırbistan ve İrlanda dışındaki her ülkesi Müttefiklerin bir parçası oldu. Avrupa, AB karşıtı popülizmin yükselişi, hem sağcı hem de solcu aşırıcılık ve Ukrayna Savaşı'nın ardından yaşanan ekonomik zorluklar nedeniyle 3. Dünya Savaşı öncesinde bir bölünme ve kriz dönemiyle karşı karşıya kalmıştır.

Avrupa birliğini korumak için mücadele ederken, başta Rusya Federasyonu olmak üzere diğer Avrasya ülkeleriyle gerilimler de eş zamanlı olarak artmaya başladı. Rusya, rejimi eleştirenlere karşı Rusya içinde ve dışında çeşitli saldırılar gerçekleştirmekle ve bu süreçte sıklıkla sinir gazı kullanmakla suçlandı. Bunun en önemli kurbanı, Rus rejimi tarafından sinir gazı Novichok ile zehirlendiği iddia edilen ve daha sonra bir Rus toplama kampında hapsedilen ve nihayetinde 2024 yılında hala hapisteyken ölümüyle sonuçlanan Rus rejim eleştirmeni Alexei Navalny oldu. Rusya'nın Kırım'ı ilhak etmesi, Ukrayna Savaşı'na katılması, AB ülkelerine karşı dezenformasyon kampanyaları yürütmesi, anti-demokratik hareketlere ve otoriter rejimlere destek vermesi AB'nin Rusya'ya karşı geniş çaplı yaptırımlar uygulamasına neden olmuş, bu da iki taraf arasındaki ilişkilerin bozulmasına yol açmıştır.

Balkanlar

Balkanlar çoğunlukla Sırbistan'ın Rusya'nın yanında yer alması ve dolayısıyla çatışmayı kendi bölgelerine de taşımasının ardından bu sürece dahil oldu. Viktor Orbán'ın otoriter rejimi altındaki baskıcı Macaristan, muhafazakâr ve Rus sempatzanı başkan Fico yönetimindeki Slovakya ve geleneksel olarak Rus yanlısı olan Bulgaristan ve Kuzey Makedonya tarafsız kalmanın ötesine geçerek NATO müttefiklerini aktif olarak desteklemeyi reddettiler ve sadece ülkelerindeki NATO tesislerine ve üstlerine pasif erişime izin verdiler ve Slovakya ve Macaristan örneğinde olduğu gibi müttefiklerine bir tür yardım göstermek için sembolik çabalar gösterdiler.

Bu ülkelerin halkları, uluslarının savaşa nasıl katılması gerektiği konusunda oldukça bölünmüştü ve bu da her iki ülkede de çeşitli siyasi mücadelelere yol açtı. Bulgaristan ise ancak Türk güçleri tarafından saldırıya uğradıktan ve işgal edildikten sonra Türkiye'ye karşı savaş çabalarına daha aktif bir şekilde katıldı. Türkler geri püskürtülür püskürtülmez Bulgaristan yine pasif kaldı.

Orta Doğu:

Ortadoğu'daki Müttefikler, İran'ın baş düşmanı olan ve ayrıca dini ve bölgesel hakimiyet konularından dolayı rakibi olan Suudi Arabistan tarafından savaşa sürüklendiler. Suudi Arabistan bu savaşı İran'ı bir rakip olarak yok etmek ve ABD'nin yardımıyla kendi bölgesel üstünlüğünü ele geçirmek için bir fırsat olarak gördü. Suudi Arabistan, Revizyonist topraklardaki sivil yapılara saldırmak için Sünni terör gruplarını kullanacak kadar ileri gitti ve savaş alanlarından uzakta çok sayıda sivilin hayatını kaybetmesine neden oldu. Veliht Prens Muhammed bin Selman'ın fiili yönetimi altındaki Suudi Arabistan, fethettiği bölgelerde Şiilere yönelik etnik temizlik de yaptı ve bu nedenle birçok savaş suçunun Müttefiklerle ilişkilendirilmesine yol açarak ortak savaşçıları arasında bir çatlak yarattı.

Avustralya ve Okyanusya:

ABD ile eski ittifak olarak hem Avustralya hem de Yeni Zelanda Müttefiklere katıldı ve Doğu Cephesinde Revizyonist Güçlere karşı müttefik savaş çabalarını destekledi ve daha sonra Batı Cephesi'nin son savaşlarında Avrupa'ya asker bile gönderdi. Her iki ülke de sadece insan gücü ve siyasi destek sağlamakla kalmamış, aynı zamanda ABD'nin Çin ve Müttefiklerine karşı güç oluşturmak için topraklarını üs olarak kullanmasına da izin vermişlerdir. (her ne kadar Yeni Zelanda, ABD'nin Güney Yarımküre'deki nükleer kapasiteli varlıklarına karşı çıkması nedeniyle bu konuda oldukça istekli görünmeseler de) Özellikle Avustralya, savaştan önce Çin ile artan çatışmaları nedeniyle Hint-Pasifik etki alanında Çin liderliğindeki Revizyonist Güçlere karşı savaşta ABD'nin sadık bir müttefikiydi ve bu da Avustralya'nın ABD ve Birleşik Krallık ile yeni kurulan AUKUS ittifakına katılmasına ve savaşın ilerleyen dönemlerinde nükleer denizaltılar edinmesine yol açtı.

Afrika:

Afrika savaşın büyük bölümünde tarafsız kalmış ancak Müttefik kaynaklarına ve orada konuşlanmış birliklere karşı Revizyonist operasyonların hedefi haline gelmiştir. Buna ek olarak, birçok Afrika ülkesi savaşın ikincil etkilerinden muzdaripti. Örneğin: Dünya'nın en büyük tahıl üreticilerinde ve çevresinde savaş ve ablukalar nedeniyle büyük tahıl kıtlığı yaşandı ve Afrika'da kıtlık ve açlığa neden oldu, bu da ilgili taraflarca Afrika ülkelerini müttefik olarak kazanmak için kullanıldı.

Cezayir ve Libya hükümetlerinin Batı'ya karşı Revizyonist Güçlere katılmasının ardından Fas ve Tunus, Cebelitarık ve Akdeniz'i korumak ve aynı zamanda Mısır üzerindeki baskıyı hafifletmek amacıyla NATO üyesi olmayan önemli ortaklar olarak Müttefikler'e katıldı.

Hindistan:

Başlıca rakipleri Pakistan ve Çin'in ABD'ye karşı cephe almasıyla birlikte, aslen ŞİÖ ve BRICS üyesi olan Asya'nın güç merkezi Hindistan, tarafsızlığını sona erdirip Çin ve Pakistan'a karşı savaşa katılması yönünde artan bir baskıyla karşı karşıya kaldı.

Revizyonist Güçler:

Asya:

Asya'daki başlıca Revizyonist Güç, Amerika'nın rakibi yeni küresel süper güç olmaya çalışan Çin Halk Cumhuriyeti'di. Çin, insan gücü bakımından dünyanın en büyük ordusuna sahipti ve dünyanın en güçlü ülkeleri arasında 3. sırada yer alıyordu. Xi Jinping döneminde Çin, askerileşme ve küresel gücün arttığı bir döneme tanıklık etti. Çin, "Kuşak ve Yol Girişimi" ile dünya çapında nüfuz kazanmayı başarırken, daha küçük uluslara iradesini dayatmak için borçlarını kullandı. Çin ayrıca Güney Çin Denizi, Japon Senkaku ve Tsushima Adaları, Tayvan, Hong Kong ve Hindistan'ın bazı bölgeleri üzerinde hak iddia etmek de dahil olmak üzere bölgesel genişleme hayalleri kurdu.

Çin, Rusya ile birlikte Revizyonist Güçlerin arkasındaki ana itici güçtü ve Güneydoğu Asya'daki birçok savaş suçundan sorumluydu. İddia ettiği toprakların birçoğunu ele geçirmeyi başardı, ancak yıllarca süren müttefik ablukaları ve zorlu arazilerde yoğun çatışmaların ardından bunları elinde tutmakta zorlandı. Müttefiklerin ablukaları ve on binlerce Çinlinin hayatını kaybetmesi, kaba kuvvetle bastırılan sivil huzursuzluğa yol açtı. Komünist partinin halkına karşı giriştiği kanlı eylemler Xi Jinping'e verilen desteğin büyük ölçüde azalmasına yol açmış ve başlangıçta büyük bir milliyetçilikle beslenen Çin'in birliğini zayıflatmıştır.

Avrupa:

Avrupa'daki baskın Revizyonist Güç açık ara farkla Vladimir Putin yönetimindeki Rusya Federasyonu oldu. Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra küresel bir süper güç olarak statüsünü yeniden kazanmak için mücadele eden Rusya, Putin yönetimi altında yeniden askerileşme dönemine tanık oldu. Rus ordusu yirmi yıl boyunca güçlendirilirken, Rusya, Gürcistan ve Ukrayna'da Rusya Federasyonu tarafından toprakların ele geçirildiği ve nihayetinde İkinci Soğuk Savaş'a yol açan çeşitli çatışmalara girdi. 2014'teki Kırım ilhakının ardından Rusya, Putin'in Ukrayna'nın egemenliğini reddetmesinin ardından 2022'nin başlarında Ukrayna'ya geniş çaplı bir askeri saldırı başlattı ve daha sonra uydurma ve gerçek dışı olduğu anlaşılan çeşitli savaş bahaneleri öne sürdü.

Sonuç: Her iki tarafın da ciddi kayıplar verdiği acımasız bir savaş, Rusya ile Batı arasında yeni bir vekalet savaşı, Rusya'ya göre Ukrayna topraklarının yasadışı ilan edilen ilhakı, ciddi ekonomik zorluklar ve Ukraynalı sivillere karşı işlenen savaş suçları oldu ve tüm

bunlar 3. Dünya Savaşı sırasında daha da şiddetlendi. Rusya'nın güç pozisyonuna bir tehdit olarak Batı'nın altını oymak amacıyla Federasyon, çeşitli propaganda ve dezenformasyon kampanyaları yürütürken, 2016 ABD başkanlık seçimleri gibi Batı'daki demokratik yapılara da müdahale etti.

Pakistan:

Çin ile olan yakın ortaklığı nedeniyle Revizyonist Güçler'e katıldı. Pakistan ayrıca, ABD'nin Pakistan'ı teröristleri desteklemekle suçlamasının ardından daha fazla ABD karşıtı bir tutum geliştirdi ve bu da Pakistan'ın ABD'yi Keşmir çatışması 2019'un ardından Hindistan saldırganlığını teşvik etmekle suçlamasına neden oldu. Afganistan harekâtından sonra Pakistan, Hindistan ile uzun ve acımasız bir mücadeleye girdi çünkü 2019 Keşmir krizinden sonra bu iki nükleer güç arasındaki gerilim oldukça yüksekti. Orta Asya'daki zorunlu askerlerin desteğine rağmen Pakistan, tüm savaşın ilk savaşan ülkesi olarak nükleer silah kullanımına başvurana kadar sürekli olarak geri püskürtüldü. Hindistan'ın karşılık vermesinin ardından Pakistan yine de bozguna uğradı ve savaşta yenik ayrılan ilk nükleer güç oldu.

H) GELECEK ALT BAŞLIKLARI

1. İnsanların yaşamsal faaliyetlerini düzenli ve sağlıklı devam ettirmeleri nasıl sağlanabilir?
2. Savaşın nükleer bir savaş halini almasını önlemek için ne yapılabilir?
3. Dünya'daki genel barış nasıl tekrar sağlanabilir?
4. Savaş suçlarının devam etmesinin önüne nasıl geçilebilir?

I) KAYNAKÇA

https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/pdf_history/20161020_Berlin_Timeline_1945-1991_HR.pdf

https://www.nato.int/cps/en/natohq/declassified_185912.htm

<https://www.bundestag.de/parlament/geschichte/parlamentarismus/ddr/ddr-199586>

<https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/817115>

<https://www.britannica.com/event/Warsaw-Pact>

<https://dergipark.org.tr/tr/pub/nisantasisbd/issue/89753/1585711>

<https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/1896514>

https://tr.wikipedia.org/wiki/Meksika_Uyuřturucu_Savařı

[https://future.fandom.com/wiki/World_War_3_\(DJK95\)](https://future.fandom.com/wiki/World_War_3_(DJK95))

